

HEIDI MORTENSON

Don't Lonely Me

(CD/LP Wired Records 2007)

Med sit andet album, *Don't Lonely Me*, viderefører Heidi Mortenson et projekt, som hun satte i gang med *Wired Stuff* fra 2005. Efter at have beskæftiget sig med abstrakt lydkunst under navnet Nosnetrom bevægede Heidi Mortenson sig i en ny retning med *Wired Stuff* –

hendes første udgivelse på sit eget selskab Wired Records. Nu skal denne anmeldelse ikke handle om alle de andre kvindelige musikere, som man måske kan sige, at Heidi Mortenson har et slægtskab med. Ofte nævnes Kevin Blechdom, Monotektoni og andre af de navne, som nu er tilknyttet Wired Records – en gruppe, som præsenteres på kompilationen *The Wired Ones*. Det er absurd at sætte Heidi Mortenson ned i en kasse og kalde den feministisk elektro, eller hvad man nu kan finde på, men det skal nævnes, at en del af disse musikere, som nu formidles gennem Wired Records har det til fælles, at de arbejder med kompromisløs elektronisk komposition stillet over for iørefaldende sange. Heidi Mortenson lader sig inspirere af andre musikere, javel, men hendes projekt er originalt, og hun er i sit musikalske projekt fremme i skoene som ganske få andre.

Udgangspunktet er den vilde og strittende elektroniske lyd, men det, der søges, er en balance, hvor den fængende sang også indgår. Sangen har tilsyneladende den funktion, at den lokker lytteren ind. Heidi Mortensons musik er rig, og når man først er suget ind via en umiddelbar genkendelse, må man give slip. I modsætning til de tidligere Nosnetrom-kompositioner bliver man nu til en vis grad holdt oppe af sangene, og det afslører netop den kvalitet, som ligger i balancen mellem det genkendelige og indbydende og så det kompromisløse, eksperimenterende lydlandskab. En sang, en historie, en bekendelse trækkes ind gennem et buldrende og hvinende elektrobjerg, og lytteren holdes således i hånden på en anden måde – ikke overladt til sig selv og lydene. Det er faktisk et sindssygt ambitiøst projekt – at forsøge at holde musikken så åben og strittende og så lægge en glat ørehænger hen over. Og det fungerer. Ind imellem kunne jeg dog godt tænke mig at få lov til at blive lidt mere væk i Nosnetromerne, uden at skulle hives i land af en konventionel sang.

Produktionen på *Don't Lonely Me* er mere tæt, end det var tilfældet på *Wired Stuff*. Der er på en måde skruet mere op for det hele, samtidig med at lydbilledet får lov at fremstå mere mangfoldigt. Musikken på *Wired Stuff* var klart mere minimalistisk sat sammen. På det nye album ser vi en lyd, som i

højere grad nærmer sig det rige og tætte udtryk, man har kunnet opleve, når Heidi Mortenson har spillet live med et band. Det er en meget positiv udvikling, som jeg tror vil fortsætte med hver plade, hvis sangene da ikke kommer til at virke som en spændetrøje, og hun igen vender sit efternavn og musikken 180 grader.

Nogle af sangene har en vis umiddelbar amatørisk fornemmelse. Der er ikke pudset og poleret for at få det til at lyde pænt. Selvom man kan høre amerikanske træk i hendes sang, så skinner hendes danske igennem. Men det er egentlig helt ok. Det får lidt den samme virkning, som vi har set hos mange tyske elektromusikere, Kraftwerk, Tarwater etc., hvor der i markant grad ikke lægges skjul på de tyske aner. Det styrker faktisk bare oplevelsen af skramlethed. Det skal ikke forstås sådan, at det hele bare er løst kastet. Heidi Mortenson skriver sange ud af nødvendighed. Der er ting, som skal udtrykkes. "Writing bad poetry just to set my thoughts free" synges der på nummeret "Sphere". Skulle jeg fremhæve et enkelt nummer blandt de mange vellykkede kompositioner, så kunne det være "Hard to Say", hvor jazzede trompeter giver den elektroniske bund nye dimensioner.

Selvsikkerheden virker større nu end på *Wired Stuff*. Heidi Mortenson har hele tiden været en fremragende lydkunstner, så det er ikke, fordi hun er blevet dygtigere på den måde. Det nye ligger i, at hendes projekt med at lave konventionelle sange og fylde dem med lydeksperimenter fungerer bedre og bedre. Hun udfordrer vel stadig for meget til at komme i fast rotation på P3, men hun har sangene, opfindsomheden og fuldkæggeligheden, så jeg kan egentlig ikke se, hvorfor hun ikke skulle kunne blive den nye Mikael Simpson.

Jesper Elving, 29. sep 2007